

Minden lényeges előkészület megtörtént Szegeden a fesztivál megnyitására. Voltaképpen a fesztivál már kezdett is vette. Megnyílt az ipari vásár és kiállítás, mely az eddigiek közül a legértelmesebb. Sokszínűségével, gazdagságával túlnő az ilyen jellegű Budapest-kerületi és vidéki városi rendezvényeken. Ebben a „műfajban” országosan egyedülálló, mert más kategória a Budapesti Nemzetközi Ipari Vásár. Különböző természetű rendezvények fogadják az érdeklődőket. Megkezdte munkáját a TIT Szegedi Nyári Szabadegyeteme, megnyílnak a kiállítások, jelentős sportvetélkedők szórakoztatják az érdeklődőket. Viszont befejezte az idegetpő napokat az a néhány ezer egyetemre jelentkező, akik drukkolva, idegesen rótták az utcákat, s most várják: vagy sikerült, vagy nem.

A nagy attrakció, a játékok nyitása 22-én este történik. Az érdeklődés oldaláról itélve az ideai műsor jónak mondható. Egyetlen bizonyíték, hogy több mint 75 ezer jegyet elvittek már a nyitás előtt. Különösen Mojszejevék iránt nyilvánult meg országosan is nagy érdeklődés. A szokottnál nagyobb az utcák forgalma, a strandokon sok a más honi égtájak felől jötték száma. Az idegen nyelv már nem „újság” a szegedi ember számára, természetesnek veszi, hogy városa „divatba” jött. Nemigen lehet panasz az üzletekben levő áruválasztékra sem; minden megtalálható, ami szem-szájnak ingere, csak pénz kell hozzá.

Erre azt mondhatná az újságolvasó városfia: „Na nézd csak, ezek úgy írnak, mintha Szegeden már beütött volna a kommunizmus”. S ebben a megjegyzésben volna is némi igaz, már ami az írást illeti. De a külszint tekintve valóban kivirágzott a város a nyári hónapokra, a szokottnál is jobban.

Kevésbé érdekli a pihenésért, szórakozásért és művelvésért ide érkezett, hogy milyen nagy munka, erőfeszítés, fejtörő gondolat és idegeskedés húzódik meg mind amögött, ami a látogatók szeme elé tárul. Az ide érkezett inkább kritikus szemmel vizsgálódik, hogy mi az, ami tényleg szép, színvonalas és mi az, ami kevésbé sikeres, mert ilyesmi is előfordul. Nem a mögöttes levő gondot, bajt, problémát vizsgálja, hanem a már bemutatott kiállítást, vásárt, színdarabot nézi és arról alkot véleményt. Következőképpen a városról ítélik ilyenkor.

De vajon érdekli-e ez a probléma a „benszűllött szegedi embert”? Van olyanfajta vélemény, hogy kevésbé érdekli. Megnézi, hogy „mi van” és be van fejezve részéről. Mások meg azt állítják, hogy nemcsak megnézi, hogy „mi van” hanem örül is annak. Őszintén örül. Elhangzik az is, hogy itt-ott hézag támad a nagy mutogatás és a szegedi ember gondolkodása mögött. Nehéz az ilyesfajta dilemmát elődönteni néhány vélemény alapján, de azért érdemes odafigyelni is.

Az ipari kiállításon részt vevő cégek vezetői örülnek a kiállításnak, mert számukra ez reklám, az eladási lehetőségek nem is mellékes tényezőit figyelembe véve — igen hasznos akció. Lehetséges, hogy az effektív termelést végző munkásember még nem azzal a szemmel nézi, hogy ez közgazdaságilag igen jó a vállalat számára, tehát önmaga számára is. Valószínű úgy gondolkozik, hogy szép-szép, de hát megéri-e amennyibe kerül? De ha megértik az új gazdasági viszonyokat, egészen biztos osztoznak a vezetők örömeiben. Mert szinte biztosra vehető, hogy a piaci konkurrencia lehetőségeit alapul véve és az egészséges áru-reklámozás szükségességét is a következő évben (években) a kiállítani kívánó cégek száma megsokszorozódik. Azért folytatnak majd közelharcot, hogy a szűk kiállítási területre árukkal beverekedjék magukat, mert ez a kiállítás nem provinciális, hanem egy kicsit táj, illetve országos jellegű is. Rangot adóvá fejlődött és a reklám szempontjából fontos eleme lesz a táj iparpolitikájának.

Örül a színész, aki felléphet a sok ezres nézősereg nyilvánosságára előtt, mert ez nemcsak szakmai rangot ad, hanem egy kicsit a művészi önvizsgálódást is magával hozza. Mire képes, mit nyújt egy-egy ilyen rendkívüli produkcióban? S ha jó előadást lát a tribün, akkor örül az a hatéltézer ember, hogy hozzájutott ehhez a nem mindennapi műélvezethez. Szívesen veszik a kereskedők is ezt a fesztivált, hiszen ez nemcsak személyes jövedelem-többletet hoz számukra, de egészségesebbé és nagyvonalúbbá teszi évről évre munkájukat, szakmai tevékenységüket. Hasonlóképpen lehetne szólni a vendéglátóiparról is és a különböző szolgáltató tevékenységet kifejtő vállalatokról, mert itt sem közömbös, hogy bevételi forrásaiknak ez a jelentős időszaka mit hoz.

Aki egy kicsit is ad valamit lakhelyére, mindegy, hogy milyen társadalmi osztályban és rétegben él, függetlenül attól, hogy mit dolgozik, és hogy van-e köze, vagy nincs a fesztiválhoz, mégiscsak úgy néz körül a városban, hogy valamire való dolgok történnek itt Szegeden, az én városomban. Ez az általános vélemény. És nem az, hogy körülpillant a jámbor városfia és hazaballag. Annál is inkább így van ez, mert szinte mindenhez hozzájuthat, ami ebben az időben megmozgatja, megelékníti a várost. Mindent megnézhet, amihez kedve van. Semminek nincsen olyan magas ára, ami megfizethetetlen.

Más kérdés az érdeklődés. Ebben nagyon nagy különbségek tapasztalhatók, amit megjegyzések és hangulati elemek vizsgálata nélkül is tudunk. Nem mindenkit érdekel a sportrendezvény, mint ahogyan a játékok sem, vagy az ipari kiállítás stb. De éppen az a jó ebben, hogy a különböző érdeklődésű tömegekre, rétegekre tekintettel rendezik meg, évről évre kicsit jobban, okosabban, színvonalasabban ezt a fesztivált. Hamis úton jár az, aki a különböző érdeklődésű rétegeket, csoportokat, embereket úgy kezeli, hogy nem is érdeklődnek itt különösebben. Ezt nem szabad elfogadni, mert nem igaz és azon a furcsa állásponton áll ez a megjegyzés, hogy mindenkinek egyformán kell minden iránt érdeklődni. Ez az emberek sablonizálásának valamiféle primitív kifejtése.

Más kérdés az, hogy itt-ott valamiféle „hézagot” emlegetnek és közben azt értik ezen, hogy a sok jövő-menő embert ki tudjuk-e elégíteni az itteni ellátásának csökkenésére, vagy rosszabbodására nélkül. Beszéljünk csak erről, mert hiszen a jassnyelven kifejezett „hézag” erre vonatkozik. S mindjárt feleljünk is: kielégítenénk az igényeket akkor is, ha tízszer ennyien jönnének a városba (hár jönnének). Ugyanis van miből fedezni a jelentkező igényeket, amelyek a másik oldalon viszont itthagyják a fedezetet is búsán. Az a baj, hogy ez utóbbi félmondatról megfelelkeznek a „hézagot” kereső ember. S ezeket a ferde nézeteket nevezük is szimpla rosszmaiúskodásnak, vagy tájékozatlanságnak, persze harag nélkül. Csak komoly döntéseknél nem szabad figyelembe venni a „hézagosokat”.

D. A.

DÉL-MAGYARORSZÁG

A MAGYAR SZOCIALISTA MUNKÁSPÁRT LAPJA

57. évfolyam, 169. szám

Ára: 50 fillér

Csütörtök, 1967. július 20.

Nagygyűlés a genfi egyezmény évfordulóján

A magyar nép szüntelenül tanújelét adja a vietnami néppel vállalt szolidaritásnak

A genfi egyezmények megkötésének 13. évfordulója alkalmából szerdán délután a csepeli Sportszarnokban nagygyűlést rendezett a Hazafias Népfőnt budapesti bizottsága, a Szakszervezetek Budapesti Tanácsa és a Magyar Szocialista Munkáspárt budapesti bizottsága, Blaha Béla, a Szakszervezetek Országos Tanácsának elnöke nyitotta meg a nagygyűlést, majd Katona Imre, a budapesti pártbizottság titkára mondott beszédet.

— Tizenhárom éve, hogy a szabadságot és a demokráciáért küzdő indokú népek fegyveres győzelmével asztalhoz kényszerítette a francia gyarmatosítókat, s aláírták a vietnami béke megteremtését célzó genfi egyezményeket — mondotta előljáróban, majd így folytatta:

— A Vietnami Demokratikus Köztársaság sokat szenvedett népe hozzálátott a gyarmati múlt örökségének felszámolásához, ám röviddel a genfi értekezlet után az Amerikai Egyesült Államok kormánya — semmibe véve a nép önrendelkezési jogát — Ngo Dinh Diem személyében saját bábját ültette a dél-vietnami nép nyakára. Minden eszközzel támogatta a fasiszta jellegű katonai diktatúrát, az embertelen feudális viszonyok konzerválását.

— Miatán az USA báb-kormány-politikája kudarcot vallott, saját csapatait vetette be.

— Az egész magyar népcsaláddal adózik a vietnami nép bátorságának és hősiességének. Szilárdan hiszünk, hogy akármilyen újabb gaztetteket követnének is el az agresszorok, a vietnami népet nem törhetik meg.

Ezután a nagygyűlés résztvevőinek lelkes ünneplése közben Hoang-Loung, a Vietnami Demokratikus Köztársaság magyarországi nagykövete tolmácsolta a hős vietnami nép forró, testvéri üdvözlését a demonstráció résztvevőinek, egész népünknek, majd arról beszélt, hogy az amerikai imperialisták lábbal tiporják az 1954-es genfi egyezményeket és a nemzetközi jogot.

Nagy tapssal fogadott szavaj után Sík Endre, az Országos Béketanács elnöke lépett a mikrofonhoz. Elmondotta, hogy — nem véletlenül — éppen az Egyesült Államokból utazott a legnagyobb létszámú küldöttség Stockholmba, a Vi-

etnam-konferenciára. Szavai közül az élő lelkiismeret önvallomása, megrendítő egyéni tragédiák, az Egyesült Államok roppant erkölcsi és politikai válsága rajzolódott ki. Kivétel nélkül valamennyien az amerikai társadalom legszeleesebb rétegeinek nevében szerették volna jóvátenni azokat a szörnyű bűnöket, amelyet kormányuk Vietnamban elkövet. A konferencia munkáját összegező stockholmi felhívás méltán került korunk legfontosabb békekiáltványainak sorába.

A stockholmi konferencia felhívásával egyidejűleg állandó bizottságot állított fel a további erőfeszítések koordinálására. Nem kétséges, hogy e bizottságra az előttünk levő időszakban mulhatatlanul szükség van, hiszen a „stockholmi szellem” érvényesítésével arathat csak győzelmet, újabb sikereket a békemozgalom.

A nagygyűlés Blaha Béla zárszavával ért véget. (MTI)

Nyers Rezső látogatása a tiszai vízlépcső építkezésén

Szerdán Nyers Rezső, az MSZMP Politikai Bizottságának tagja, a Központi Bizottság titkára Dégen Imrének, az Országos Vízügyi Főigazgatóság főigazgatójának társaságában a szolnoki sportrepülőterre érkezett, ahol Fodor Mihály, a Szolnok megyei Tanács V. B. elnöke, Váci Sándor, a Szolnok megyei pártbizottság titkára és Hegedűs Lajos, a Középtiszavidéki Vízügyi Igazgatóságok vezetője fogadta.

Ezután Nyers Rezsőt a megyei pártbizottságon tájékoztatták a második tiszai vízlépcső építkezéseiről, ahová a beszejelés után indultak. Útközben Tiszasülly községben megtekintették az elektromos szivattyútelepet. Kiskörén, a második tiszai vízlépcső építkezéseinek színhelyén Heves megye vezetői fogadták Nyers Rezsőt és kíséretét. Az építkezés vezetői, a szakemberek a helyszíni bejárás során elmondták, mit jelent majd az őriásmű megépülése a tájon. A kisköréi tájékozódás után tanyahajón érkezett vissza Szolnokra a Központi Bizottság titkára, s az esti órákban búcsúzott el Szolnok megye vezetőitől. (MTI)

Újszeged áttért a földgázra

A Bécsi körúton folytatják a munkát

Tegnap óta Újszeged valamennyi gázfogyasztója földgázt használ. A Szegedi Gázmű 1970-ig az egész városban áttért földgáz szolgáltatásra.

Újszeged azért választották elsőnek, mert jól elhatárolható. Az áttérés előkészületeit tulajdonképpen tavaly megkezdtek a híd felé vezető gerincvezeték megépítésével. Az idén áprilistól kezdve először felülvizsgálták az Újszegeden használatos gázkészülékeket, és 43 olyan berendezést díjtalanul ki is cseréltek, melyeket nem lehet átalakítani. Azután új gázmérő-órákat szereltek a nem megfelelő helyre, majd nyomáspróbának vetették alá a házakban levő gázvezetéseket.

Hétfőn este kezdték meg a földgáz átvezetését Újszegedre. A három kulcsfontosságú helyen, a gázműköntés, a szegedi hídfőnél, és az újszegedi nyomásszabályozónál rádiós katonai biztosították az összeköttetést. Újszegeden 7 fáklyát gyújtottak az utcán, a vezetékben maradt városi gáz elhasználására. Kedden reggel már csak azért jelentek meg a szerelők a lakásokban, hogy a plomбак eltávolítsák, tegnap, szerdán a vendéglők, intézmények konyhái is földgázzal főzhetnek már. Csúpan a fűtőberendezések átállítása maradt hátra, de ezt is elvégzik a fűtési idény kezdetére.

Szegeden jelenleg mintegy 13 ezer gázfogyasztó van, ebből Újszegeden 1500. Ennyi fogyasztót egyszerre csak Hamburgban állították át földgázra Európában, a hatvanas évek elején. Újszegeden most már a 3400 kalóriás városi gáz helyett 10 ezer kalóriás földgázt használnak, melynek ára ezer kalóriánként csupán 20 fillér. A családok tehát csaknem fele akkora gázszámlával számolhatnak ezentúl, mint eddig. A fűtési gáz ára változatlan.

Az újszegedi földgáz a vezeték átépítése nélkül teszi lehetővé, hogy a korábbinál háromszor annyi fogyasztót kapcsoljanak be a hálózatba, s a szövőgyár is áttérhessen használatára. A gázműködés ezentúl egyenletesen jó lesz. Az áttérés mintegy 3 millió forintba került. Amint Galambosi István, a Szegedi Gázművek főmérnöke elmondotta, az idén őszig a Bécsi körút és környékének házaiban még mintegy 500 lakást kapcsolnak be a földgázszolgáltatásba.

Ünnepélyesen megnyitották a magyar–finn barátsági hetet

A Magyar Néphadsereg központi klubjának színháztermében tartották szerdán este a magyar–finn barátsági hét megnyitó ünnepségét. Az elnökségben ott volt Kállai Gyula, a Hazafias Népfőnt Országos Tanácsának főtítkárhelyettese, Szilágyi Béla külügyminiszterhelyettes, dr. Ortutay Gyula akadémikus, a TIT elnöke, a magyar–finn kulturális vegyesbizottság magyar albizottságának elnöke, Darvas József, a Magyar Írók Szövetségének elnöke és Tömpe István, a Magyar Rádió és Televízió elnöke. Ugyancsak az elnökségben foglalt helyet Erdem Olavi Raustila, a Finn Köztársaság budapesti nagykövete, Heikki Hosaia, finn közoktatásügyi államtitkára, a vendégcsoport vezetője. Részt vett az ünnepi megnyitón politikai, kulturális életünk számos ismert személyisége.

Bugár Jánosné üdvözölte az ünnepség résztvevőit, majd Ortutay Gyula, az ünnepség szónoka lépett a mikrofonhoz. Bevezetőül a magyar és a finn nép sok évszázados történelmi és ro-

konsági kapcsolatairól beszélt.

Rámutatott: — A két nép kapcsolatai különösen az elmúlt húsz, méginkább a legutóbbi tíz esztendőben terebélyesedtek. A mögötünk levő évtized népeink történetében azért is nagy jelentőségű, mert mindinkább kiteljesedő kapcsolatok magukban hordják a két rokon nép jövőd, még gazdagabb, még termékenyebb együttműködésének lehetőségeit, és egyben méltó és szép példázat Európá nepei számára is.

— Bebizonyosodott az elmúlt tíz esztendőben az is — hangsúlyozta —, hogy két olyan nép, amely egymástól eltérő társadalmi rendszerben él, egyetérthet közös, nagy nemzetközi feladatokban, hiszen a magyar és a finn nép egyaránt a világbékeért küzdő nemzetek első sorában áll.

Ezután Heikki Hosaia szólott az ünnepség résztvevőire. Utalt arra, hogy az együttműködés formáját egyfelől meghatározza az 1959-ben felújított kulturális egyezmény, ugyanakkor fontos fóruma a két ország kapcsolatainak a Magyar–Finn Barátsági Társaság, amely 1950 óta fejti ki sokrétű tevékenységét. (MTI)